

sic ad finem, & ad succedentem coquen-
 di vicem, cruda animaduerentur. Cuius san-
 ne generis pars plurima suauium est, quæ
 enim pinguis, & dulcia, & optima sunt, ea
 nobis guttu suauissima sunt, eademque o-
 mnia validè nutriunt, & decoqui possunt,
 solentque inundare quocunque inter se
 ipsa discrimine distant. Vnde efficitur, si
 quis sese impleat, vt facultas eorum, diu-
 tius immoretur, nec breui sensus deficiat:
 non enim solum pleno ventriculo satie-
 tas oritur, sed digesta quoque alimonia
 cæteræ in partes idemdem vsu euenit.
 An non id solum ipsum causæ est, verum
 etiam quoddam nonnulla per quàm modicè
 naturæ vsui sunt, nobisque familiarissimè
 conueniunt. Hæc enim omnia quia secun-
 dum naturam sunt, idcirco melius à cor-
 pore quàm dulcia, recipiuntur, vt quæ præ-
 ter naturæ rationem facillè respuuntur.
 Alia verò aliis temperationibus congru-
 unt, vt mæl apibus secundum naturam sit
 suppetit, vt eo vesci tantummodo possint,
 quamquam viribus sunt imbecillis. Itaque
 relinquendum quidem est quantum ab-
 sumatur, sed id ex proportione ad vires
 hominis. Quæ igitur è suauibus ita sese
 habent, ea quoniam naturæ minus prop-
 riè conueniunt, suauia quidem sentiuntur,
 sed parum temporis moram faciunt,
 & fastidium pariunt. Quæ autem secun-
 dum naturam pro cibo deputata homini
 sunt, ea semper appetimus: itaque sit ratio-
 ne naturæ, vt vsu quoque eorum assiduo
 minus, quàm suauium, fastidiri possimus.

14. Cur eadem & assuescentibus suauia,
 & admodum crebrò ventibus insuauia
 sentiuntur, cum tamen assuescere, sit sæpe,
 & crebrò, quicquam facere? An quia con-
 suetudo habitum rei cuiuspiam capiètem
 in nobis efficit, non satietatem. Frequens
 autem vsio desiderium explet: quod & i-
 psam quasi causam quædam est. Habitus er-
 go cum exercitantur, augentur atque pro-
 ficunt. Conceptacula verò infarcta nihilo
 ampliora redduntur. Quam ob rem con-
 suetudo cum exercitatio sit, auget habi-
 tum illum capientem. Quod autem vsu
 crebro in cibo assumitur, infarsa quidem,
 explèturque desiderium, quo expleto non
 amplius escam recipimus: sed augere illud
 idè non potest, ob eam scilicet rē, quàm modo
 de infarctione retulimus. Adhæc, nõ ideo
 suauis cõsuetudo est, quia semper delectet:
 nam res etiam solitæ molestè sunt, si vsu
 quis agit crebriori: sed eo certe suauis agi-
 tur, quoniam operis principii libenter
 adimus, & diutius rē facere eandem assueti,
 quàm non assueti valemus. Quæ igitur re-

A τος, προφθεΐσα· ὅς δὲ πρὸς τὸ τέλος ἢ τῶν ἐν
 διαδοχῆς γινομένων, ἀπεπτος· τοιαῦτα δὲ ὄζει
 καὶ ἢ ἡδὴν τὰ πλείεστα· τὰ μὲν γὰρ λιπαρὰ καὶ
 γλυκῆ, καὶ πίονα, ἠδίστε δοκεῖ εἶναι γενομέ-
 νοις ἡμῖν· ταῦτα δὲ ὄζει πάντα [τὰ] ἔφομα
 καὶ ἐκ ἀπεπτα, καὶ ὀπιπολαστία, ἐν ἢ αὐτῇ
 διαφορᾷ· ὅς τε ἔναυλοι εἶναι τῶν δυνάμιν, ἐκ
 τῆς αὐτῆς πληροσθῆ, καὶ μὴ τεχὺ ἐκλείπειν
 B τῶν ἀδελφῶν· οὐ γὰρ μόνον ἐν τῇ κοιλίᾳ ἐνόν-
 των γίνεται ἢ πλήροσι, ἀλλὰ καὶ διαδοχαι-
 σι τῆς ἔσθης, ἐν ἀλλοῖσι μέρεσιν· ἢ οὐ μόν-
 ον πῶτο αἶπον, ἀλλὰ καὶ τὸ τῆ φύσιν ἕνια
 σύμμετρα εἶναι καὶ οἰκεία ἡμῖν· ζῷα τὰ
 γὰρ τοιαῦτα, διὰ τὸ κατὰ φύσιν εἶναι, μὲλ-
 λον πρὸς σέεται τὰ σώματα· τὰ δὲ πα-
 ρὰ φύσιν, ἢ πόν· ἀλλὰ τε ἄλλη κράσις ἀρ-
 μόζει· εἶναι τὸ μέλι τῆς μελίττις κατὰ φύσιν
 C ὄζειν ὅς τε πρὸς φέρεται μόνον· καὶ τοῖς ἀδα-
 νεῖς γέ εἰσι τῶν δυνάμιν· ὅς τε δὲ λείπειν
 τὸ αἰαλισκόμορον, ὅς εἶναι ἀνάλογον τὸ πλῆ-
 ρος, πρὸς τῶν ἰχθῶν τῶν ὀπὸ τῆς αἰσθη-
 τῶν· ὅς τε ὅσα τῆς ἡδὴν πικρὰ τὰ ὄζει, διὰ
 μὲν τὴν ἐν τῇ φύσει ἢ πόν· ἐκ ἀρχῆν, ἢ ἕνα
 φάινεται, ὀλίγον δὲ χρονον· εἶτα πληροῖται
 χυ· τῆς δὲ κατὰ φύσιν, ἀεὶ δέονται· ὅς τε καὶ
 D πρὸς φέρεται μὲν συνωχῶς δι' αὐτὰ, οὐ τῆς ἡ-
 δίστων, ὅς εἶτερον ἢ πόν· πληροῦσι· ἐκ δὲ
 τί τὰ αὐτὰ συνωχῶς ὄζειν τε ἢ δύν· φαίνεται
 καὶ λίαν συνωχῶς πρὸς φέρεται μὲν οὐχ ἡ-
 δία· τὸ δὲ ἔδος ὄζει, τὸ πολλάκις καὶ συνωχῶς
 [π] ποιεῖν· ἢ ὅτι τὸ μὲν ἔδος, ἕξιν δεκτικῶ-
 πνος ἐν ἡμῖν ποιεῖ, οὐ πλήροσι· τὸ δὲ συ-
 νεχῶς πρὸς φέρεται π, πληροῖ τῶν ὀπιπο-
 E μίαν, καὶ κατὰ πρὸ αἶπον· ἔτι γὰρ π καὶ ἢ
 ὀπιπομῖα· αἶμα οὐκ ἔξει ζυμωζόμενα,
 αὐξάνονται καὶ ὀπιποδοσὶ τὰ δὲ ἀγρία, σαπ-
 τήματα, οὐδὲν μείζω γίνεται, διότι οὐκ αἶμα
 ὄζει, ὄν ζυμώσιον, αὐξήσιν τῶν δεκτικῶν ἕξιν·
 τὸ δὲ συνωχῶς πρὸς φέρεται μὲν, σάπτε ἢ μὲν καὶ
 πληροῖ τῶν ὀπιπομῖαν· ἢς πληροῖται· ἐκ
 εἶπ πρὸς αἶμα αὐξῆσιν δὲ, οὐδὲν αὐτῶν, διὰ
 F τὰ πρὸς φέρεται μὲν ὅτι τῆς σαξίως· εἶπ τὸ ἔδος
 οὐ πῶ ἀεὶ ἡδύειν, ἢ δὲ ὄζει, (λυπτὴ γὰρ ἢ τὸ
 τοιαῦτα, ἐκ τῆς συνωχῶς ποιῆ) ἀλλὰ τὸ τῶν
 ἀφ' ἑαυτῶν τῆς ἐργου ἡδύειν ἡμῶς πρὸς αἶμα, καὶ
 πλείω χρόνον δύναιται ταῦτον ποιεῖν, ἢ ἀ-
 συνώχως ὄντας· ἐν ὅ ἢ ἐν ἢ τῶν λυπτῶν ἢ δὲ οὐ,

molestum hoc est, quanquam suauis sit,